

DANS

Een levensgedicht voor de dood

19 SEPTEMBER 2016 OM 03:00 UUR | CHARLOTTE DE SOMVIELE

Regisseur Jaco Van Dormael en choreografe Michèle Anne De Mey puren een vleug schoonheid uit onze eindigheid.

Dansende handen verbeelden de dood. Julien Lambert

Met *Kiss & cry* hadden filmregisseur Jaco Van Dormael en choreografe Michèle Anne De Mey een wereldhit te pakken. De voorstelling met de dansende handen, waarin choreografie, muziek en livecinema elkaar naar een betoverende climax stuwden, liet niemand onberoerd. *Cold blood* bouwt verder op dit gouden recept, maar dan minimaler. Grote thema's schuwen Van Dormael en De Mey nochtans nog steeds niet. Waar *Kiss & cry* je meenam op een melancholische liefdesreis van een oude vrouw, kijken we nu in het gezicht van de dood. Een stem vraagt ons de ogen te sluiten, waarna

we zeven mogelijke doden beleven. We zien en horen deze laatste herinneringen niet alleen, we proeven en ruiken ze ook. Scenarist Thomas Gunzig benadert ons stervensuur met een grote zintuiglijkheid en absurde lichtheid. Zijn 'mensjes' sterven banaal en willekeurig, haperend in het bh-haakje van een prostituee of verrast door een sneeuwstorm. Gunzigs scenario blijft echter wat te versnipperd en impressionistisch om het geheel samen te houden. Geladen door songs van David Bowie of klassieke aria's, flakkeren gevoelslijnen op en sterven ze weer weg, waar *Kiss & cry* die steeds dieper liet doorwerken. Hoewel de beelden vaak een stuk abstracter zijn in het voorstellen van een onvoorstelbare dood (schimmige wolken, een geometrisch waterballet, paarse bloemen als vanitastafereel), voelt *Cold blood* toch net iets te sterk aan als een sequel van *Kiss & cry* dan als een nieuwe stap.

Niet dat de film je niet af en toe laat slikken. De nano-interpretaties van Bédjarts Boléro of de Hollywoodiaanse tapdans met vingerhoedjes tonen hoezeer de makers zich ook bewust zijn van het geheugen van 'hun' medium. Die gevoeligheid delen de performers die dit technisch complexe raderwerkje trekken. Ontroerend is de aanblik van het collectief, dat met een grote tederheid en compassie de beelden voor je ogen tot leven brengt.

Nachtjapon

Cold blood is geen treurdicht. Het toont vooral de poging van de mens om uit de eindigheid toch nog een vleugje schoonheid te puren. Tegenover de memento mori op het scherm, staat de levensvreugde van de crew die zelf nog steeds verwonderd lijkt om wat ze uit hun vingers toveren. In een dubbele beweging tonen ze de constructie van de fictie, maar ook hoe graag we in de illusie worden meegezogen. Vooral de gracieuze Michèle Anne De Mey is een genot om te volgen. Hoe ze met een opgewonden glimlach naar het scherm kijkt wanneer ze haar vingers tot een poppetje vormt. Of hoe ze, in een nachtjapon, haar eigen zelfmoord verbeeldt. De camera, die haar filmt door een miniatuurraampje, draait haar projectie om waardoor ze lijkt te verdrinken in een zee van eenzaamheid. Het iconische beeld van Pina Bausch in Café Müller dringt zich niet toevallig op: hun beider doorleefdheid is uitzonderlijk.

INFO

Cold Blood

Jaco Van Dormael, Michèle Anne De Mey, Collectif Kiss&Cry rating@3

Gezien op 17/9 in KVS, Brussel. Nog op 4 > 8/10 in Charleroi Danses; 14 > 22/12 in Théâtre de Namur en 8 > 17/3 weer in KVS, Brussel.

ALLE ARTIKELS VAN DE LAATSTE 24 UUR » (/NIEUWS/MEEST-RECENT)

Meer?

Lees de volledige krant digitaal. (<http://www.standaard.be/plus/ochtend>)